Написав Яна Рожнятовська
Четвер, 23 липня 2015, 15:42

Бог каблучку мені дав –
Цінне злато, чистий сплав.
Як вогонь в руці горить,
Не тускніє ні на мить.
Подалась з каблучкой я
У далекії края,
Бо пишалась: „На мені –
Краще злато на землі!”
Я показувала всім,
І знайомим і чужим:
„Подивіться всі сюди,
Краще злата не найти,
Бо каблучка в мене ця
Від Небесного Отця!”
Бачу я, що заздрять всі
Цій каблучці на мені...
Але якось, в час лихий,
Підійшов якийсь чужий.
І зухвало всім сказав,
Що прикрасу кращу мав.
Здивувалися всі ми
І до нього підійшли.
Всі хотіли хоч на мить
На прикрасу поглядіть.
Він дістав з кишені нам
Вишитий мішечок, там
Перстень дорогий лежав
Й барвами на сонці грав.
За каблучку кращим був,
Погляд в тій красі тонув.
І казали всі мені –
Він дорожчий у ціні.
Що робити? Підскажіть!
Він же кращий, поглядіть!
Хочу мати перстень я,
Він – усе моє життя!
Нудьгувала довго я,
Але ось, одного дня
Проміняла Божий дар
На дешевий я товар.
Знову заздрили мені
Люди всі на всій землі.
Та раділа лише мить,
Як прикраса та блишить,
Бо дивлюся якось – жах,
Скрізь на перстні тім іржа!

Обдурив мене чужий,
Перстень був не золотий!
Я покинула міста
І побігла до Христа.
Та гадала, Він мене
Геть від Себе прожене.
Та Він радий мені був
І провини всі забув!
Він нову каблучку дав –
Цінне злато, чистий сплав!
І прикраса є на ній –
Хрест Ісуса пресвятий!
Скарб в руці моїй лежить.
Серце радістно тремтить
І співа душа моя,
Зрозуміла тепер я –
Найцінніше в світі є-
Прощення, Ісус, Твоє!